

[Weikop.]

dumpinglov, og jeg synes også, at den højtærede minister har udtalt sig ret klart om dumping.

Ved nytårstid sagde den højtærede minister, at det, man skulle hindre, var dumping, der havde et sådant omfang, at der var tale om en trusel mod den danske industri. Jeg er glad for, at jeg kan være enig med den højtærede minister heri, men når jeg har sagt det, så vil jeg også sige, at jeg kan ikke være enig i, at vareforsyningsloven skal være det instrument, der skal bruges til at hindre dumping. Skal der lovgives om det, så lad os tale derom og drøfte spørgsmålet, men vareforsyningsloven skal, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) tidligere har sagt, være en vareforsyningslov og ikke en beskyttelseslov.

Må jeg også tilføje, at således som loven er affattet — og her er jeg enig med det ærede medlem hr. Anker Lau — kan den heller ikke anvendes til det formål, ej heller være, om jeg så må sige, et brudstykke af et mønster i socialdemokratisk økonomisk politik, ganske simpelt fordi importen skal gøres størst mulig under hensyntagen til betalingsbalancen.

Vor stilling til importregulering er kendt, og jeg skal ikke komme nærmere ind herpå, men vil dog sige, at med den beherskede optimisme, som den højtærede minister lægger for dagen, synes jeg — jeg har været inde på det før — at den højtærede minister burde gå i gang med at frigøre importen på områder, hvor valutabalancen ikke udsættes for fare. Samtidig med at vi anvender 40 mill. kr. til indførsel af bananer, har vi på bunden liste varegrupper, hvor indførslen andrager beløb langt under 200 000 kr. Vi holder varer på bunden liste, for hvilke tolden er ens i Frankrig, Vesttyskland og Danmark, vi holder enkelte varegrupper under deponeringsordningen, for hvilke den danske told ligger på linie med tolden i Frankrig, Vesttyskland og England.

Vi må huske, at importen på de bundne lister er stigende, og at spørgsmålet om at føre varer fra bunden liste til fri liste også i høj grad — det vil jeg gerne understrege — er et spørgsmål om priser. Faktisk er det jo sådan, at vi har fri import fra alle OEEC-

lande, forudsat at importøren indirekte betaler en overpris for varen.

Det kan vel også være noget betænkeligt, at ministeren har bemyndigelse til uden videre at føre varer fra den fri liste til den bundne liste, fordi det i en given situation vil kunne føre til en øget import, medens en vis sikkerhed for, at varen bliver på den bundne liste, kan bevirke en rolig udvikling. Det er jo ikke glemt, hvorledes den daværende handelsminister, Krag, i sin tid førte for 800 mill. kr. varer fra den fri til den bundne liste. Derfor synes jeg, at det er et spørgsmål, der er værd at overveje.

Til gengæld mener vi afgjort, at ministeren overhovedet ingen bemyndigelse skal have til at gennemføre rationeringer for fremtiden. De rationeringer, vi har — der er biler og nogle få andre ting — må naturligvis tillades bevaret, men nye skal ikke kunne indføres.

Jeg finder også anledning til at beklage, at den højtærede minister ikke har foreslået bestemmelsen om bemyndigelse til ministeren til endeligt at afgøre de klager, der har været for ankenævnet, ændret til, at afgørelserne vil kunne indbringes for domstolene. Vi har fornylig haft en debat om dette principielle spørgsmål, og jeg må mene, at det strider mod den nye grundlovs ånd at lægge den endelige afgørelse hos ministeren fremfor hos domstolene.

Se, vi står nu overfor en periode, hvor vareknaphed afløses af varerigelighed. Vi frygter priskonkurrence så vidt, at vi overvejer at gennemføre foranstaltninger mod dumping. Det er derfor antagelig ikke en vareforsyningslov og et direktorat for vareforsyning, skabt med henblik på vareknaphed, vi nu har brug for. Mon ikke det, vi har brug for nu, er en valutalog, der kan tjene til, at vi overholder vore forpligtelser overfor andre lande og i takt med valutaisituationen afvikler de resterende restriktioner? Jeg tror, man burde overveje at ændre loven til en valutalog; det vil også kunne betyde, at direktoratet for vareforsyning kan nedlægges, og at der i stedet for bliver oprettet f. eks. — for min skyld kan man kalde det, hvad man vil — et handelsministeriets valutakontor. Jeg tror, at både befolkningen og erhvervslivet ville se med tilfredshed på, at den meget store institution,